

Република Србија
Привредни апелациони суд
2 Пж 6028/12
31.01.2013. године
Београд

ПРИВРЕДНИ СУД У НОВОМ САДУ	
Предато лично, поштом препоручено обично дана _____ Рно _____	
Примерака _____ прилога _____	
ПРИМЉЕНО 12. 02. 2013	
Таксирано са _____ дин. Без таксе	
Мањак таксе од _____ динара	
Број _____ 201 _____	Потпис _____
Време: _____	

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Милице Милановић Траиловић, председника већа, судија Горана Савића и Снежане Новчић, чланова већа, у парници тужиоца Аутотранспортно предузеће „ВОЈВОДИНА“, АД, Нови Сад, чији је пуномоћник Драгомир Зјалић, адвокат из Новог Сада, против туженог ГРАД НОВИ САД, кога заступа Градско јавно правобранилаштво, Нови Сад, уз учешће умешача на страни тужиоца ИЛИЈЕ ДЕВИЋА из Београда, чији је пуномоћник Емир Јашаревић, адвокат из Београда, ради накнаде штете, вредност предмета спора 1.333.914.000,00 динара, одлучујући о жалбама тужиоца, туженог и умешача на страни тужиоца, против пресуде Привредног суда у Новом Саду 3 П 4597/10 од 06.04.2012. године, исправљене решењем истог суда 3 П 4597/2010 од 10.05.2012. године, у седници већа дана 31.01.2013. године, донео је

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈА СЕ жалба туженог И ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Привредног суда у Новом Саду 3 П 4597/2010 од 06.04.2012. године, исправљена решењем од 10.05.2012. године, у ставу I и II изреке.

II ОДБИЈА СЕ жалба тужиоца и ПОТВРЂУЈЕ СЕ иста пресуда у ставу III изреке.

III ОДБИЈА СЕ жалба умешача на страни тужиоца и ПОТВРЂУЈЕ СЕ иста пресуда у ставу III, IV и VI изреке.

IV ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да плати умешачу на страни тужиоца износ од 75.000,00 динара на име трошкова одговора на жалбу, у року од 8 дана по пријему пресуде.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Новом Саду 3 П 4597/2010 од 06.04.2012. године (исправљена решењем од 10.05.2012. године само у погледу ознаке дуга у динарима), у ставу I изреке обавезан је тужени да исплати тужиоцу главни дуг

од 1.333.914.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 20.12.2011. године до исплате и трошкове парничног поступка од 954.000,00 динара у року од 8 дана. У ставу II изреке обавезан је тужени да умешачу исплати 936.500,00 динара на име трошкова парничног поступка, у року од 8 дана. У ставу III изреке одбачена је тужба у делу у коме је тужилац тражио да се тужени обавезе да убудуће од 01.12.2011. године године па док за то постоје законски услови плаћа накнаду штете у месечном износу од 23.402.000,00 динара најкасније до петог у месецу за претходни месец са законском затезном каматом од доспећа сваке месечне рате до коначне исплате. У ставу IV изреке констатовано је повлачење тужбе за главни дуг од 2.052.542.925,00 динара са каматом, 493.876.975,00 динара са каматом, 91.268.000,00 динара са каматом и 142.236.568,00 динара са каматом. У ставу V изреке одбијен је захтев тужиоца за досуду законске затезне камате на трошкове парничног поступка почев од 06.04.2012. године до исплате, а у ставу VI изреке одбијен је захтев умешача за досуду законске затезне камате на трошкове парничног поступка почев од 06.04.2012. године до исплате.

Против ове пресуде жалбе су поднели тужени, тужилац и умешач на страни тужиоца, побијајући пресуду у делу у коме нису успели у спору. Привредни апелациони суд налази да ове жалбе нису основане.

Тужени жалбом побија пресуду у ставу I и II изреке, из свих законских разлога. Посебно указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 361 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку, наводећи да је првостепени суд погрешно ценио Генерални план Града Новог Сада, на основу кога је закључен Уговор између тужиоца и туженог, као и Информацију која је сачињена од стране ЈП „Урбанизам“ из Новог Сада, из које документације јасно и недвосмислено произилази да је у време закључења уговора предвиђено постојање две аутобуске станице за међумесни превоз путника у Граду Новом Саду. У време закључења уговора парничних странака јесте била предвиђена још једна локација за изградњу аутобуске станице, што никако не значи да је стара, постојећа аутобуска станица престала да буде плански предвиђена, нити да је иста „брисана“ из Генералног плана. Измене и допуне Генералног плана од 14.04.2006. године, поред тога што предвиђају још једну локацију за изградњу аутобуске станице, не садрже ни једну једину одредбу о брисању локације постојеће аутобуске станице на Булевару Јаше Томића, код железничке станице. Погрешно суд утврђује да је у моменту закључења Уговора од 08.05.2006. године била предвиђена у планским документима само аутобуска станица тужиоца, а да је тужени наводно тек након закључења уговора у те документе уврстио и другу станицу. Првостепени суд је у складу са налогом из решења другостепеног суда био дужан да утврди смисао и вољу уговорних страна, у ком циљу је на предлог туженог саслушана Маја Гојковић, потписник уговора и у време потписивања истог Градоначелник Града Новог Сада. Супротно утврђењу првостепеног суда исказ овог сведока се у потпуности поклапа са писменом документацијом која се налази у списима, посебно са Генералним планом Града Новог Сада и Информацијом сачињеном од стране ЈП „Урбанизам“ Завод за урбанизам из Новог Сада. Суд није дао никакве разлоге зашто исказу овог сведока у појединим деловима или у целости није

поклонио веру, а исказ другог сведока, потписника уговора, или Илије Девића, суд уопште није ни ценио. Како искази сведока нису цењени у побијаној пресуди, то битна чињеница о смислу уговора и вољи уговорних страна није утврђена, односно није поступљено по налозима другостепеног суда. Уговором парничних странака није предвиђено да се међумесни аутобуски саобраћај обавља искључиво преко нове аутобуске станице, односно није предвиђена било каква обавеза туженог у том смислу, већ исту утврђује суд погрешним тумачењем Генералног плана, занемарујући исказе потписника уговора.

Суд је одлуку у погледу висине тужбеног захтева донео прихватајући налаз и мишљење вештака, иако је тужени на све налазе и мишљења стављао примедбе, на које није добио задовољавајући одговор. О тим примедбама нема образложења у разлозима пресуде, тако да су тужиоцу на основу вештачења досуђени далеко већи износи од оних који би тужиоцу реално припали када би тужбени захтев био основан. Како је првостепени суд из разлога наведених у жалби погрешним тумачењем исправа поред битних повреда одредаба поступка, погрешно утврдио битне чињенице за одлучивање и погрешно применио материјално право, тужени жалбом предлаже да се побијана пресуда преиначи и тужбени захтев одбије.

Накнадним поднеском од 15.01.2013. године тужени указује да је првостепена пресуда већ једанпут била укинута, да се ожалбена пресуда поново заснива на погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању, како је наведено у жалби, па како првостепени суд није поступио по налогу другостепеног суда из ранијег укидајућег решења, тужени предлаже да се пре доношења одлуке по жалби закаже и отвори расправа на којој би се правилно и потпуно утврдило чињенично стање.

Одговор на жалбу туженог поднео је умешач на страни тужиоца, посебно истичући да су тужилац и тужени недвосмислено уговорили да се на новој аутобуској станици тужиоца обавља међумесни и међународни саобраћај, а на старој аутобуској станици туженог само градски и приградски саобраћај, на шта указују понуда и прихват понуде пре потписивања уговора, сам уговор, одлука Скупштине туженог Града Новог Сада пре потписивања уговора, послови и студија о изводљивости пре потписивања уговора, изјава одборника Скупштине Града, анализа одвијања саобраћаја, решења и закључци надлежних инспекција Града Новог Сада, те налаз и мишљење вештака. Правилним тумачењем уговора од 08.05.2006. године, узимајући у обзир околности које су биле присутне у преговорима око закључења уговора, те понашања странака пре и после закључења уговора, првостепени суд је правилно усвојио тужбени захтев, а висина тужбеног захтева је правилно утврђена налазом вештака, па се у одговору на жалбу предлаже да се жалба туженог одбије, а умешачу досуде трошкови састава одговора на жалбу.

Тужилац побија првостепену пресуду у ставу 3 изреке, наводећи да је погрешан закључак првостепеног суда да тужбени захтев у погледу накнаде штете у месечном износу није довољно одређен, јер је захтев у сваком случају одредив и првостепени суд је морао да тужиоцу досуди и накнаду штете у месечном износу, макар за период од 01.12.2011. године до када је обрачуната укупна штета за претходни период, па до 31.03.2012. године, јер је главна

расправа закључена дана 06.04.2012. године, па предлаже да се првостепена пресуда у овом делу укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Умешач на страни тужиоца побија првостепену пресуду у истом ставу III изреке, те у ставу IV и VI изреке, из свих законских разлога, с предлогом у жалби да другостепени суд у циљу правилног утврђења чињеничног стања и отклањања битних повреда поступка закаже расправу пред другостепеним судом. Истиче да је захтев тужиоца за будућу штету, што је вид штете предвиђен Законом о облигационим односима, довољно јасан и одређен, па није било основа за одбацивање тужбе у ставу III изреке.

Жалбом умешача се посебно образлаже статус умешача, као раније већинског акционара тужиоца, а сада акционара са преко 38% акција тужиоца и посебно указује да је над тужиоцем отворен стечај, а затим је усвојен план реорганизације, па је поступање тужиоца у овој парници, односно располагање захтевима тужбе, противно одредби став 3 члан 3 Закона о парничном поступку, и за сваку моралну осуду, из којих разлога је одлука првостепеног суда у ставу IV изреке захваћена повредом поступка из члана 361 став 2 тачка 5 Закона о парничном поступку. Погрешна је и одлука о трошковима поступка, односно о одбијању захтева за затезну камату на досуђене трошкове поступка, све из разлога детаљно наведених у жалби умешача, па се жалбом умешача предлаже да се пресуда и у том делу преиначи односно укине.

Тужени је доставио одговор на жалбе тужиоца и умешача, понављајући у том одговору сопствене жалбене наводе, истичући да је и тужбени захтев из става III изреке првостепене пресуде морао бити одбијен, али да је правилна одлука суда да се тужба у том делу одбаци. Неоснована је жалба умешача на став IV изреке, у ком делу се ради о слободном, а не о недозвољеном располагању тужиоца, а неоснована је и жалба умешача у погледу затезне камате на трошкове парничног поступка, па се предлаже одбијање жалби тужиоца и умешача.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 372 Закона о парничном поступку, по жалби туженог, Привредни апелациони суд налази да ова жалба није основана. У првостепеном поступку није било битних повреда одредаба парничног поступка на које другостепени суд пази по службеној дужности, па ни повреде из члана 361 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку, у погледу подобности пресуде за испитивање, на коју повреду се жалбом туженог указује.

Супротно наводима жалбе туженог (Јавног правобранилаштва као заступника туженог Града Новог Сада), првостепени суд је у свему поступио по примедбама из решења Привредног апелационог суда Пж 2664/10 од 09.12.2010. године, извео је све предложене доказе, а расправу је закључио када странке више нису имале нових доказних предлога, како се закључује из записника са последњег рочишта.

Изведени докази, исправе и вештачења, детаљно су изложени у првостепеној пресуди, а жалбом туженог се исти опредељено и конкретно не побијају. Жалбом се у највећем делу указује на пропусте суда у погледу оцене исказа сведока (Маја Гојковић и Илија Девих), те у погледу закључка о

обавезама туженог у односу на тужиоца по уговору странака од 08.05.2006. године. Привредни апелациони суд налази да ови жалбени наводи, као и они који се односе на вештачење односно висину тужбеног захтева, нису основани, јер је првостепени суд на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно применио материјално право када је усвојио тужбени захтев у ставу I изреке.

Тужбени захтев у овој парници (тужба од 06.07.2007. године), заснован је на чињеници да је тужилац у Новом Саду изградио аутобуску станицу за међународни и међумесни саобраћај, и тврдњи тужиоца да је по уговору који је са туженим закључио дана 08.05.2006. године, тужени био у обавези да међумесни и међународни аутобуски саобраћај измести са дотадашње (старе) аутобуске станице на новоизграђену аутобуску станицу, што тужени није учинио, чиме је тужиоцу причинио штету у виду измакле користи, која би по налазу судског вештака износила 23.402.000,00 динара месечно, односно за 57 месеци, у периоду од 01.03.2007. године до 01.12.2011. године штета би износила 1.333.914.000,00 динара, на дан 01.12.2011. године, на који износ је тужилац коначно определио, а првостепени суд усвојио тужбени захтев.

Наведени уговор од 08.05.2006. године, и његова садржина, у смислу текста, неспорни су за парничне странке и трећа лица. Оно што је спорно, јесте смисао тог уговора, односно садржај и извршење обавеза туженог по том уговору. Насупрот тврдњи и тумачењу тужиоца (и умешача), о обавезама туженог (Град Нови Сад) по том уговору, тврдња је туженог да је његова једина обавеза била да градски и приградски саобраћај усмери према новоизграђеној аутобуској станици тужиоца, што је тужени и учинио.

Поводом овог питања, из исправа у списима, налаза вештака саобраћајне струке, решења Привредног апелационог суда Пж 2664/10 од 09.12.2010. године (стране 4-7), те побијане пресуде (стране 26-28) произилази, најпре, да није реч ни о уговору, ни о спору Илије Девиха и Маје Гојковић, и да су било која њихова политичка или економска својства без икаквог значаја за одлуку у спору. И то што су они потписници уговора од 08.05.2006. године, без икаквог је значаја за одлуку у спору, укључујући и тумачење тог уговора, супротно наводима жалбе туженог. Уговор су закључила правна лица, сада у спору (АТП „Војводина“ и Град Нови Сад), преко својих овлашћених представника – заступника, и потпуно је правилно првостепени суд поступио када је исказе потписника уговора, Илије и Маје, у суштини игнорисао као небитне. Да је Привредни апелациони суд сматрао да је саслушање потписника уговора од битног значаја за тумачење уговора, Привредни апелациони суд би то и рекао, у укидајућем решењу од 09.12.2010. године. Супротно томе, у том решењу (као делу пресуде) на страни 7 изричито је првостепеном суду наложено да предмет и смисао уговора, те постојање и извршење уговорних обавеза, утврди на основу исправа у списима, без помињања било каквог доказивања сведоцима или странкама. Стога су жалбени наводи о томе шта је рекла сведок Маја Гојковић, или сведок Илија Девих, и како је то цењено од стране првостепеног суда, без утицаја на правилност побијане пресуде. Природно је и редовно је да потписници уговора, након што је спор настао, о уговору дају унапред предвидљиве исказе, а у конкретном случају једино што је овим исказима

утврђено, а иначе није од битног значаја, јесте то да потписници уговора нити су лично преговарали о садржини уговора, нити су га истовремено и заједнички потписали.

Како је првостепени суд правилно утврдио, уговор тужиоца АТП „Војводина“ и туженог Града Новог Сада, од 08.05.2006. године заснован је према преамбули уговора, на решењима садржаним у Генералном плану Града Новог Сада до 2021. године („Сл. Лист Града Новог Сада“ бр. 24/00, 12/03 и 10/06). Према члану 1 уговора овим уговором уређују се међусобна права и обавезе уговорних страна у погледу обезбеђивања нове међумесне аутобуске станице у објекту који ће градити тужилац на локацији која је предвиђена Генералним планом Града Новог Сада до 2021. године. Обезбеђивањем нове међумесне аутобуске станице, створиће се услови за измештање приградског терминала, са Рибље пијаце на локацију садашње међумесне аутобуске станице, као и услови за измештање садашње међумесне аутобуске станице на нову локацију, у складу са Генералним планом. Према члану 5 уговора, Град Нови Сад се обавезује да након што тужилац добије употребну дозволу за новоизграђени објект међумесне аутобуске станице, регулише аутобуски саобраћај, као и да трасе линија у градском и приградском саобраћају и аутобуска стајалишта уреди у складу са новом локацијом, а на основу налаза и препорука Анализе одвијања јавног превоза путника како припреми Јавно предузеће „Урбанизам“ Завод за урбанизам Нови Сад. Неспорно је да је тужилац аутобуску станицу својим средствима на свом земљишту изградио и да је за њу добио употребну дозволу дана 28.02.2007. године, као и решење надлежног министарства од 23.01.2007. године да аутобуска станица испуњава услове за рад.

Овом уговору претходило је, према неспорном утврђењу првостепеног суда, писмо о намерама које је АТП „Војводина“ АД из Новог Сада упутило Градоначелнику дана 01.02.2005. године, са предлогом односно приложеним идејним планом изградње аутобуске станице за међумесни, међурејублички и међународни саобраћај, са свим пратећим садржајима највишег квалитета и европског стандарда, на парцелама број 3351 и 3352/1 површине преко 6 хектара, на којима право коришћења има АТП „Војводина“. Овом писму о намерама следили су закључци Градоначелника Града Новог Сада од 10.02.2005. године и Градског већа Града Новог Сада од 10.02.2005. године. Закључком је Градоначелник задужио ЈП „Завод за изградњу града“ да у име Града координира послове из надлежности Завода, ради реализације идејног пројекта за изградњу аутобуске станице за међумесни и међународни саобраћај, који је саставни део Писма о намерама, као и да обезбеди израду саобраћајне студије која ће показати оправданост локације на наведеним парцелама. У списима је и доказ који је првостепени суд извео (страна 12 првостепене пресуде), означавајући га као допис Градоначелника број II-020-2-2005/1868 од 20.07.2005. године, у коме стоји да поводом прихватања Писма о намерама АД АТП „Војводина“ са идејним пројектом ради изградње аутобуске станице за међумесни и међународни саобраћај број I-10-020-4/2005-3 од 10.02.2005. године (иначе број и датум закључка Градског већа Града Новог Сада), закључено је: да одлука о измештању терминала међуградске аутобуске станице

у Новом Саду на парцеле 3351 и 3352/1 К.О. Нови Сад I, представља дугорочну оријентацију и трајног је карактера. Да ће се пресељење терминала међуградске аутобуске станице спровести након изградње објекта аутобазе и ауто станице на означеним парцелама, од стране инвеститора АД АТП „Војводина“ Нови Сад, на којима ће се наставити обављање делатности међуградске аутобуске станице. Да измештање терминала међуградске аутобуске станице на нову локацију на парцелама инвеститора АД АТП „Војводина“ Нови Сад је инвестиција трајног карактера, од великог значаја за Град Нови Сад, па је у том смислу ова одлука дугорочног карактера. За ову исправу њен стварни или наводни потписник (Градоначелник Маја Гојковић), сведок Маја Гојковић, изјавила је иначе да је не сматра аутентичном, али је тужени Град Нови Сад преко свог заступника жалбом не оспорава.

Жалбом се оспорава, као и у првостепеном поступку, постојање уговорне обавезе туженог Града у погледу брисања, укидања – престанка рада у међумесном саобраћају старе аутобуске станице, на локацији Булевар Јаше Томића број 6, којом иначе управља Градско јавно предузеће ЈСП „Нови Сад“. Ови жалбени наводи у дословном смислу нису нетачни, али нису ни основани. Брисање, укидање, престанак рада (старе аутобуске станице) не помињу се ни као изрази у документацији из релевантног периода 2005. – 2008. година па тиме ни као обавеза туженог. Али се помиње измештање.

Када је Град потписао уговор са тужиоцем, позвао се на свој тада важећи Генерални план објављен закључно са стањем на дан потписивања уговора („Сл. Лист Града Новог Сада“ бр. 10/06 од 14.04.2006. године). У том Генералном плану, који су обе стране имале у виду приликом закључивања уговора, јасно стоји наслов „локација Међуградске аутобуске станице и приградског терминала“ и текст „Ради измештања приградског терминала са Рибље пијаце на локацију садашње Међуградске аутобуске станице, међуградска станица градиће се на простору радне зоне „Север-II на парцели бр. 3351 КО Нови Сад I уз могућност подземне везе испод железничке станице“. Тај Генерални план, односно његове измене и допуне, на основу којих је тужилац закључио уговор са туженим Градом, није донела АТП „Војводина“ АД, па ни тадашњи Градоначелник, него надлежна Скупштина Града Новог Сада и није га донела, како је и првостепени суд утврдио, као споредну и неприметну тачку дневног реда на седници дана 03.03.2006. године. Из записника са те седнице, на којој су већином гласова усвојене измене и допуне Генералног плана, утврђује се да је одборник Александар Грмуша у својој дискусији указао на скандалозну намеру актуелне власти да услугу наплате међумесног аутобуског превоза, значи давање станичних услуга, препусти приватнику за чим уопште нема потребе, нити има саобраћајног оправдања да се измести станица 2,5 км даље, нити има економског оправдања да се износ од 2.360.000,00 еура, колико износи профит међумесне аутобуске станице у текућој години препусти другоме.

Ни следећи документ, који је првостепени суд извео као доказ, не потиче од тужиоца АТП „Војводина“ већ од Града Новог Сада и његових јавних предузећа (Завод за изградњу града, Завод за урбанизам). Реч је о Елаборату под насловом Анализа одвијања јавног превоза путника у условима измештања

међумесне аутобуске станице на нову локацију, која је сачињена по уговору са Градском управом за саобраћај и путеве (инвеститор) из децембра 2005. године, а предата је инвеститору дана 05.06.2006. године. У самој Анализи, као повод за пројекат наводи се разматрање предлога измештања постојећег МАС-а на нову локацију уз истовремено премештање приградског терминала „Рибља пијаца“ на локацију измештеног МАС-а. Као први основни циљ израде Пројекта, наведен је одговор на питање „како систем јавног превоза путника у Новом Саду треба да функционише након измештања постојећег МАС-а у Новом Саду, на нову локацију уз истовремено премештање приградског терминала Рибља пијаца на локацију измештеног МАС-а?“. У допису од 12.04.2011. године, од ЈП „Урбанизам“ Завод за урбанизам, који је сачинио Анализу Завод се позива на закључке Градског већа Града Новог Сада и Градоначелника (оба од 10.02.2005. године), дакле не на закључке АТП „Војводина“ (страна 19 првостепене пресуде). Управо супротно, и уговор парничних странака се позива на ову Анализу, коју ће припремити ЈП „Урбанизам“ Завод за урбанизам (члан 5 Уговора).

Одмах по „обезбеђивању“ нове аутобуске станице, коју је тужилац изградио сопственим средствима на сопственом земљишту, тужилац АТП „Војводина“ је дописом упућеним Градоначелнику Града Новог Сада, дана 02.03.2007. године захтевао и молио извршење обавеза из Уговора од 08.05.2006. године, тако да се међумесни и међународни аутобуски саобраћај, премести са старе на новоизграђену аутобуску станицу. Са захтевима за забрану рада нелегалне-старе аутобуске станице АТП „Војводина“ се обратила Министарству за инфраструктуру, дописима од 19.03.2007. године и 23.05.2007. године.

За разлику од реаговања Министарства, које за овај спор није од значаја, битан је одговор Града Новог Сада на захтев тужиоца од 02.03.2007. године. У уобичајеном смислу („Поводом Вашег захтева бр...“) никаквог одговора према стању у списима није било иако би, бар према наводима туженог у парници, било логично да се одговор сведе на пар речи – које обавезе, какво премештање саобраћаја? Неко поступање Града Новог Сада ипак је постојало и након захтева тужиоца од 02.03.2007. године, најпре у виду закључка Јавног предузећа „Завод за изградњу града“ од 26.03.2007. године, којим се од ЈГСП „Нови Сад“ тражи предаја-враћање земљишта на коме се налази стара међумесна аутобуска станица, а које земљиште то Јавно предузеће држи без правног основа. Затим у виду захтева Јавног правобранилаштва Града, у име Града Новог Сада, упућеног Министарству за капиталне инвестиције дана 10.04.2007. године, да се утврди да међумесна аутобуска станица на локацији Булевар Јаше Томића не испуњава услове за рад (страна 14 првостепене пресуде). Затим у виду решења туженог Града (његове Градске управе за саобраћај и путеве) од 28.05.2007. године, којим је аутобуска станица на Булевару Јаше Томића број 6 одређена за аутобуски терминал, искључиво за приградски превоз путника, које решење је објављено у „Сл. Листу Града Новог Сада“ број 18 од 28.05.2007. године. Затим у виду решења туженог Града (његове Управе за инспекцијске послове-одељења Инспекција за саобраћај и путеве) од 18.06.2007. године, којим се налаже ЈГСП „Нови Сад“ да аутобуску станицу на Булевару Јаше Томића број 6

стави у функцију аутобуског терминала, искључиво за приградски превоз путника у року од 1 дана од дана пријема тог решења. Затим у закључку туженог Града (његове Управе за инспекцијске послове - област инспекције за саобраћај и путеве) од 26.06.2007. године којим се извршенику ЈГСП „Нови Сад“ налаже да до 28.06.2007. године поступи по претходном решењу од 18.06.2007. године и да у складу са истим аутобуско стајалиште у Новом Саду на Булевару Јаше Томића број 6 стави у функцију аутобуског терминала, искључиво за приградски превоз путника. Уколико извршеник не поступи по овом налогу организоваће се извршење тако што ће се саобраћајном сигнализацијом регулисати забрана саобраћаја за аутобусе међумесног превоза на улицама које воде ка аутобуском терминалу за приградски саобраћај у Новом Саду, на Булевару Јаше Томића број 6. Затим у решењу туженог Града (његове Управе за саобраћај и путеве), од 26.06.2007. године о постављању саобраћајне сигнализације у складу са Закључком о дозволи извршења.

Из налаза и мишљења вештака саобраћајне струке Иштвана Бодолоа (страна 22 и 23 првостепене пресуде), заснованог између осталог и на наведеним решењима, односно закључку, произилази коментар вештака да је тим решењима од 28.05.2007. године, 26.06.2007. године, односно Закључком од 26.06.2007. године Град Нови Сад саобраћајном сигнализацијом обезбедио прилаз аутобуса међумесног и међународног саобраћаја само новој аутобуској станици АТП „Војводина“. Улаз у аутобуску станицу „МАС“ омогућен је саобраћајном сигнализацијом само возилима ГСП, односно за међумесни саобраћај, који обавља ГСП. Мишљење вештака на основу мера Града Новог Сада везаних за постављање саобраћајне сигнализације за усмеравање међумесних и међународних аутобуских линија на територији Града Новог Сада на новоизграђену аутобуску станицу АТП „Војводина“ јесте да је Град Нови Сад саобраћајном сигнализацијом покушао да онемогући делатност аутобуске станице МАС, којом управља ЈГСП „Нови Сад“, чији оснивач је Град Нови Сад, на начин да се улаз у станицу забрани саобраћајним знаком „Забрана за сва возила осим возила ГСП“ и решењем којим се аутобуска станица МАС одређује за аутобуски терминал искључиво за приградски превоз путника. Вештак је констатовао да без обзира на наведене мере Града Новог Сада, делатност МАС се одвијала без прекида без обзира на измене саобраћајне сигнализације, а полиција је превознике према тој сигнализацији контролисала и санкционисала само 3 дана, да би након добијања мишљења Министарства за инфраструктуру од 04.07.2007. године радници саобраћајне полиције престали са подношењем прекршајних пријава против возача због поступања противно саобраћајном знаку. Накнадно је према налазу и мишљењу истог вештака Град Нови Сад обезбедио усмеравање међумесног и међународног саобраћаја на обе међумесне аутобуске станице, аутобуску станицу АТП „Војводина“ и МАС без ограничења. У списима је иначе решење туженог од 01.08.2007. године према коме се одређује аутобуски терминал за приградски превоз путника на локацији предвиђеној Генералним планом Града Новог Сада до 2001. године, на Булевару Јаше Томиће, код Железничке станице, а доношењем овог решења престаје да важи решење Градске управе за саобраћај и путеве од 28.05.2007. године (то је решење којим се аутобуска станица на Булевару Јаше Томића број

6 одређује за аутобуски терминал, искључиво за приградски превоз путника). Решење од 01.08.2007. године објављено је у „Сл. Листу Града Новог Сада“ број 31 од 03.08.2007. године, а донето је, између осталог, по предлогу Јавног градског саобраћајног предузећа „Нови Сад“.

Мишљење Министарства за инфраструктуру, поменуто у налазу вештака (страна 16 првостепене пресуде, означено редним бројем 361 и 362 у спису) је правно мишљење од 04.07.2007. године, дато по тражењу ЈГСП „Нови Сад“ од 28.06.2007. године и по њему је решење Градске управе за саобраћај и путеве Новог Сада од 28.05.2007. године неспорно донето у прекорачењу овлашћења датог том органу у члану 32 став 2 Одлуке о јавном превозу путника Града Новог Сада и у супротности је са одредбама Закона о превозу у друмском саобраћају, Закона о међународном превозу у друмском саобраћају, Закона о комуналним делатностима и Закона о локалној самоуправи. Реч је иначе о решењу којим је аутобуска станица на Булевару Јаше Томића број 6 одређена за аутобуски терминал, искључиво за приградски превоз путника.

Исто Министарство за инфраструктуру је касније, у фебруару 2008. године, такође имало мишљење, овај пут из своје надлежности, изражено кроз два решења од 25.02.2008. године и 29.02.2008. године. Према првом решењу, забрањује се наплата станичних услуга ЈГСП „Нови Сад“ на аутобуској станици у Новом Саду, Булевар Јаше Томића број 6, због неиспуњавања услова за рад аутобуских станица прописаних одредбама Закона о превозу у друмском саобраћају, Правилника о ближим саобраћајно техничким и другим условима за изградњу, одржавање и експлоатацију аутобуских станица и аутобуских стајалишта, као и Општим условима пословања аутобуских станица, а забрана траје до отклањања утврђених неправилности у раду аутобуске станице у Новом Саду, којом управља ЈГСП „Нови Сад“ Нови Сад. Према другом решењу од 29.02.2008. године, укида се решење Републичког инспектора за друмски саобраћај од 04.03.1997. године, којим је утврђено да Аутобуска станица у Новом Саду, која послује у оквиру Јавног градског саобраћајног предузећа „Нови Сад“ из Новог Сада испуњава услове прописане Законом о превозу у друмском саобраћају и прописима донетим на основу тог закона. Из образложења овог решења, утврђује се да је исто донето на основу оних давних, прошлогодишњих захтева Завода за изградњу Града Нови Сад од 20.03.2007. године, односно Градског јавног правобраниоца Новог Сада од 10.04.2007. године. У образложењу решења изражено је мишљење да је на основу утврђених чињеница Јавно градско саобраћајно предузеће „Нови Сад“ изгубило активну легитимацију у својству управљача аутобуске станице у Новом Саду, Булевар Јаше Томића 6, будући да корисник земљишта и објеката те аутобуске станице Град Нови Сад, није обезбедио правни основ ЈГСП „Нови Сад“ за коришћење аутобуске станице у Новом Саду, због чега то јавно предузеће нема својство предузећа које управља аутобуском станицом, у смислу одредбе Закона о превозу у друмском саобраћају.

Не упуштајући се у правилност Мишљења Министарства за инфраструктуру од 04.07.2007. године, очигледно је, и по решењу туженог Града (његове Градске Управе за саобраћај и путеве од 01.08.2007. године) и по допису Министарства унутрашњих послова од 13.11.2007. године (страна 18

првостепене пресуде), и по наведеном налазу вештака, да је након њега престала свака (дотадашња) активност Града Новог Сада и његових органа која је за циљ имала усмеравање међумесног и међународног аутобуског саобраћаја искључиво на нову аутобуску станицу. Истина, тврдња је Града Новог Сада у овој парници да таквих активности никада није ни било, али та тврдња не одговара садржини наведених исправа, које потичу од тог истог Града, односно његових органа, како је већ наведено.

Из наведених исправа (и других, према детаљном образложењу Привредног суда у Новом Саду) као и целокупног поступања странка у поводу изградње нове аутобуске станице, првостепени суд је извео правилан закључак, који у свему прихвата и Привредни апелациони суд, наиме да је смисао уговора од 08.05.2006. године и воља уговорних страна била у томе да се након изградње нове аутобуске станице на њу измести целокупан међумесни и међународни аутобуски саобраћај, а да стара аутобуска станица буде терминал за приградски саобраћај, који ће се ту изместити са локације „Рибља пијаца“ (страна 26 првостепене пресуде). Јасно је да је тужилац, као и сваки инвеститор на свом земљишту и својим средствима могао да гради било који објекат чија градња није забрањена, па и аутобуску станицу, по прописима о изградњи објеката, и да таква градња не захтева никакав уговор са општином, Градом, Покрајином и Републиком. Када је конкретни уговор закључен, јасно је да његов смисао није дозвола градње тужиоцу, већ нова организација саобраћаја у Граду Новом Саду, омогућена изградњом нове Аутобуске станице. Стога је Информација на коју се жалба позива без значаја за одлуку у спору.

Како је већ наведено, тужени Град у жалби преко Јавног правобранилаштва тачно наводи да није постојала његова обавеза у погледу брисања, укидања - престанка рада у међумесном саобраћају старе аутобуске станице. Али, јесте постојала, према исправама у списима, његова обавеза у погледу измештања међумесног саобраћаја на нову аутобуску станицу. Тај израз „изместити, измештање“ - делује потпуно јасно, и у томе су сагласни и речник САНУ и речник Матице српске. Изместити = преместити с једног места на друго, преселити. У језикословном смислу, упутно је погледати и цитирани текст из Анализе ЈП „Урбанизам“: измештање и премештање (измештање постојећег МАС на нову локацију, уз истовремено премештање приградског терминала Рибља пијаца на локацију измештеног МАС-а. Било измештање, било премештање, јасно је да предмет тога не може истовремено бити на два места.

Тужени Град Нови Сад је изменио свој Генерални план, тако што је предвидео изградњу нове међуградске аутобуске станице, ради измештања приградског терминала са Рибље пијаце на локацију тадашње међуградске аутобуске станице. Ту нову је изградио тужилац, АПП „Војводина“, својим средствима на свом земљишту, по Уговору који је закључио са туженим Градом на основу измена Генералног плана, и у том Уговору је наведено да када тужилац учини своје (када та станица буде изграђена), створиће се услови за измештање приградског терминала са Рибље пијаце на локацију садашње међумесне аутобуске станице, као и услови за измештање садашње међумесне аутобуске станице на нову локацију, у складу са Генералним планом. Та

Жалбу против одлуке у ставу III изјавили су тужилац и умешач, преко пуномоћника-адвоката. За разлику од жалбе туженог, која је неоснована, али смислена, ове жалбе, једнако као и тужба у том делу, полазе од тога да основна и трајна правила процесног и одштетног права за тужиоца не важе. У старом, новом, важећем, било ком Закону о парничном поступку, јасно стоји да суд може да наложи туженом да изврши одређену чинидбу само ако је она доспела до закључења главне расправе, а налагање туженом чинидби које нису доспеле могуће је ако је реч о захтеву за издржавање, за накнаду штете у виду ренте због изгубљене зараде или других прихода по основу рада или због изгубљеног издржавања (члан 331 Закона о парничном поступку из 2004. године, члан 343 Закона о парничном поступку из 2011. године, члан 326 Закона о парничном поступку из 1976. године). Како наводе адвокати умешача, постоји појам „будућа штета“ у Закону о облигационим односима, али „будућа нематеријална штета“ (члан 203), која би се наравно могла досудити, ако постоји, али није тражена. Тврдња тужиоца да је суд могао да се потруди тако да од 01.12.2011. године до закључења главне расправе 06.04.2012. године, сабере месечни дуг по основу накнаде штете, па да ипак тужиоцу досуди још, није основана. О томе је могао да се потруди тужилац, јер суд суди у границама захтева који опредељује тужилац (члан 3 став 1 Закона о парничном поступку). Нема сметњи да тужилац то и учини, али у новој парници.

Наведеном члану 3 Закона о парничном поступку, посвећена је и жалба заступаног од стране два адвоката умешача против став IV изреке првостепене пресуде, у ком делу је констатовано да је тужба повучена у оном делу у коме је тужилац повукао тужбу. Жалбом се суштински тврди да тужилац не може да повлачи тужбу онда када он то хоће, а тужени пристане, већ да је за пуноважно повлачење тужбе потребан и пристајак умешача на страни тужиоца. Како се тај пристајак, за сада, не тражи Законима о парничном поступку и како повлачење тужбе није располагање захтевом у смислу члан 3 став 2 Закона о парничном поступку (већ су то само одрицање од захтева, признање захтева и закључење поравнања), неоснована је и ова жалба. Односи умешача и тужиоца нису предмет овог спора.

Није основана ни жалба заступаног од стране два адвоката умешача у погледу затезне камате на њихове трошкове спора (став 6 изреке првостепене пресуде). Ова жалба заснована је иначе на престанку важења Закона о извршном поступку из 2004. године, што по жалби има неке везе са овим спором, а и овде са предлогом да се суд потруди и срачуна доцњу туженог у погледу плаћања трошкова парничног поступка. Затезна камата као споредно тражење иде уз главну ствар (члан 187 став 1 Закона о парничном поступку), а не уз одлуку о трошковима (члан 159 Закона о парничном поступку), нити је на дан доношења одлуке о трошковима друга страна у доцњи, па је жалба неоснована.

Са изнетих разлога, на основу члана 375 Закона о парничном поступку, жалбе тужиоца и умешача су одбијене, а првостепена пресуда је потврђена у ставу III, IV и VI.

За разлику од жалбе, одговор умешача на жалбу туженог је поднесак за који умешачу припада тражена накнада по АТ како је и досуђено у ставу IV

изреке, на основу члана 161 став 1, члан 146 и члан 159 Закона о парничном поступку. Имајући у виду да у одговору на жалбу, адвокати умешача нису тражили законску затезну камату сагласно одредбама члана 277 и 278 Закона о облигационим односима, од доношења другостепене пресуде, или 8 дана након тога, о затезној камати на досуђене трошкове другостепени суд није одлучивао.

Није посебно одлучивано ни о предлогу умешача и накнадном предлогу туженог да се закаже расправа пред другостепеним судом, како би се утврдила истина, правилност или неправилност првостепене пресуде итд., јер је предмет већ довољно расправљен.

Са изнетих разлога, одлучено је као у изреци.

ГС/БС

Председник већа-судија
Милица Милановић-Траиловић, с.р.

За тачност отправка

